

SZEGEDI HIRADÓ.

71-ik szám.

Szombaton, september 7-én 1861.

Harmadik évfolyam.

Megjelenik:

Hetenként kétszer, szerdán és szombaton reggel.

Szerkesztői iroda:

Széchenyi-tér, Pfann-ház, első emelet.

Kiadóhivatal:

Burger Zsigmond könyvkereskedése.

Előfizetési feltételek.

Vidékre postán és Szegeden házzhozordással: Egész évre 8 frt, — félévre 4 frt, — évnegyedre 2 frt osztr. ért.

Helyben elvitelve a kiadó-hivatalból: Egész évre 6 frt, — félévre 3 frt, — évnegyedre 1 frt 60 kr. osztr. ért.

Egyes szám ára 8 ujkr.

Hirdetések:

Az öthasábos petitsor egyszeri hirdetésnél 7 ujkr. kétszerinél 6 ujkr., többszörinél 5 ujkr. Bélyegdíj minden egyes beiktatásért 30 ujkr. A nyilttérben a háromhasábos petitsor igttási díja 20 ujkr.

Az előfizetési pénzek és hirdetések Burger Zsigmond könyvkereskedéséhez címezendők.

Dáni Ferenc

Szeged város egyik követe f. hó 2-án a közgyűlésben helyét elfoglalván, következő beszédben sorolá elő a hongyülés eljárását felosztatása perceig:

Tisztelt képviselő testület!

Midőn hosszú 12 évet haladó viszontagságok után, melyek a vérig zaklatott nemzet kebelébe el-évtülhetlen jegyekkel vésettek be, 1861. april 2-án megnyiltak az országgyűlési terem ajtai: abhelyett, hogy alkotmányos életünk fejlődésére vonatkozó törvénycikkelyekről tanácskozhattunk volna, arról kelle gondoskodnunk, még pedig aggódva gondoskodnunk, hogy mit és hol kezdjünk? Mert ha jogos igényeink helyreállítását követeljük, a tényleges hatalommal állunk szemben; ha pedig az anyagi hatalommal alkudozáshoz hajlunk, azon hatalomhoz, mely őszinte eljárásának soha sem adta biztos jeleit, soha őszinte politikával nem járt el irányunkban: akkor magunk iránti hütlenség, küldöinknek pedig bennünk helyezett bizalma kijátszása és hazánk ellen bűn gyanujába ejtjük magunkat.

A fennálló hatalomnak mostoha, hazánknak édes gyermekei lévén, nem habozhattunk a választásban. Ha él a haza, élhetünk mi is; ha ennek meghalni kellene a sors végzete szerint, akkor kell, hogy ennek sirjába temetkezzünk mind, kik gyermekei vagyunk.

Jogainkból tehát, melyekért őseink küzdöttek, s melyeket törvényes királyaink szentesítettek, alkotmányos életünk kockáztatása nélkül mitsem engedhettünk; egyet sem adhattunk fel oly alkotmányért, melyet nem ismerünk, melyet soha sem kértünk és melyre szükségünk nincs. Beérjük mi ősi, saját alkotmányunkkal; legyen az — hitök szerint — elavult, legyen az hibás, csak mondja ki a hatalom annak visszaállítását egész terjedelmében, — nemcsak megelégedve leszünk, hanem még lelkesedni is fogunk annak háromszintű lobogója alatt, nemcsak saját szabadságunk, hanem a testvérepek és az általános civilisatio érdekében is.

Ezen ősi alkotmányunknak, melyből a nemzet képviselőinek egy lapot sem volt szabad kiszakíttatni, ezen alkotmányunknak hű kinyomatát találjuk az 1848-ki királyilag szentesített törvényeinkben. Ezekben lett testté a szabadság, testvériség és egyenlőség magasztos eszméje, melynél főnségesebbre nem találhat az ember a civilisatio aranybulláiban, nem a törvénykönyvek éretábláin, nem az üdvözítő vallás evangeliumában.

A polgári életet boldogító eme eszmeháromság életbeléptetése emelte föl a haza népét az emberi méltóságra; a civilisatio eme magna chartája alkotásában mutatta meg e haza nemesi osztálya, hogy a polgárisodás oltarán teendő áldozatában eddig is nem a nemes száodék hiánya, hanem csak az idő tartóztatta vissza; megmutatta, hogy kész ledönteni ama chinai falakat, melyek a népet kirekesztették a szabadság, testvériség és egyenlőség országából.

Midőn tehát a nemesi osztály 1848-ban kiváltásairól önkényt lemondott és osztályrészesévé tette a nemzetiség hű örét — a népet, — ami halatlan a világtörténetben — ez által magát a haza és nemzet hálájára tette érdemessé. Mert a szabadság, a jogok testvéries megosztása, az egyenlőség szeretetben egyesíté a nemzeti test minden

tagját. És e szerencsés egyetértés közepett nyilt meg az országgyűlés, midőn imádott hazánk a lenni vagy nem lenni nagy kérdése előtt állt; midőn tiszta hazafi jellem és képesség nem volt elég többé, hanem e mellett eszélyesség-, el nem csüggedő kitartásra és semmi veszélytől vissza nem riadó bátorságra vala szükség; mert ezredéves alkotmányunk aranybullája szétéptve hevert az erőszak lábainál, és századok által szentesített törvényeink szentségtelen kezek nyomása alatt porlottak szét.

Még súlyosította különben is nehéz feladatunkat azon körülmény is, hogy 50 uralkodó fejedelem által szentesített alkotmányunk ellen az octob. 20-ki és febr. 26-ki patensek által, ezek el nem fogadása esetében a szuronyokra történi hivatkozás.

Sokat szenvedtünk, de annyira nem aljasodtunk, hogy saját magunk irjuk alá a nemzetek sorából ki-töröltetésünket.

E nemzet soha sem adta fel jogát, el sem is vehető, áruba sem bocsájtható az a kegyelemmorzsákért, és most tenné azt, midőn a keresztény Mythosz hét alvójaként megijult erővel ugrott fel 12 éves ravataláról; most, midőn a közelebbi védelmi harcok emléke oly élénken áll előttünk, hol győzelmi karral irta be a magyar fényugártól övedzett nevet a történelem aranykönyvébe; most, midőn a rágalmazóink által félrevezetett közvélemény élénk figyelemmel és részvétellel kíséri lépteinket?

Valóban nem tudjuk, örüljünk-e rajta, vagy esodálkozunk, hogy Európa az ezer éves Magyarország létezését csak fűdözte fel, azon Európa, melynek a civilisatio érdekében annyi szolgálatot tettünk! Igen, erre büszke önérettel hivatkozhatunk. Magyarország saját testével fogta fel kelet barbár csordái fegyvereit és nem engedte behatni Európa szívébe.

A görög mythoszbán egy mese van, mely nemzetünk multjának költői allegoriája. Prometheus a szabadság és miveltség szikráját hozta alá a földre az emberek boldogítására. Ezért az égi zsarnok sziklához láncolta és mindig növekedő máját sasával emészteté. Nemzetünket is 1849-ben oda dobta Európa az erőszak fegyverének igazságos védelmi harcában.

Nem akarok izgatni, — ha valaha, most van szükség nyugodt megfontolásra; de a multokról sem szabad feledkeznünk, mert a történet az élet iskolája, mely menydörgés hangjaként szól hozánk, hogy szentesített törvényeink- és önállásunkról lemondanunk nem szabad.

És habár a lefolyt szomorú 12 év alatt minden felhasználott kizsákmányoltatásunkra, és ennek folytán kisebb-nagyobb mértékben koldusokká lettünk; de hála a gondviselésnek, becsületben s hazafiságban gazdagabbak vagyunk, mint valaha, és most kívánták tőlünk, hogy becsületünket dobjuk oda! Roszul számítottak; mert mi e törvényes tért, mint legbiztosabb alapot fogadván el, egész valónk oda vala irányozva, hogy a jogtérről le ne sodortassunk. És ki vala e tekintetben is a nemzet napszamosai közt a legörkődőbb? ki tartott össze bennünket épen akkor, midőn reá legnagyobb szükség volt? szent pietással mondom ki nevét a nagy bölcs- és hazafinak: Deák.

Kinek indítványára ismételve kijelentettük: hogy mi a nemzet képviselői szorosán ragaszkodunk hazánk országos alkotmányához, mely 50 uralkodó által szentesített;

visszautasítottuk az oct. 20-ki és febr. 26-ki patenseknek Magyarországra nézve szándéklott kiterjesztését;

tiltakoztunk ünnepelesen az ellen is, hogy a birodalmi tanácsnak Magyarország fölött bármi részben törvényhozási vagy rendelkezési joga lehessen;

kijelentettük, hogy mi abba követeket nem küldünk, s minden oly választásokat, melyek az országgyűlésen kívül e célra netalán történnének, valamint az ily választásoknak elfogadását alkotmányértésnek nyilvánítjuk, miután Magyarország fölött és annak jogairól a törvényes királynak és nemzetnek alkotmányszerüleg egyesült akaratán kívül jogosan senki sem rendelkezhetik;

szorosán ragaszkodtunk az ország azon alkotmányos jogához, miszerint a törvényhozó hatalom mind új törvények alkotására, mind magyarázására, módosítás- vagy eltörlésére nézve a fejedelmet és a törvényesen egybegyült országgyűlést illeti. Ennélfogva egy szó ellenmondás nélkül ragaszkodtunk az 1848-ki törvényekhez egész terjedelmükben, s azokat mint alkotmányserüleg hozott és királyi megerősítéssel ünnepelesen szentesített törvényeket teljes jogérvényűeknek nyilvánítottuk;

kimondottuk, hogy nekünk ez irányt legszen- tebb kötelességünk tüzte ki, és ezt elhagynunk polgári bűn. És hogy bármi nehéz idők következzenek is be, a megszegett polgári kötelesség árán azokat megváltanunk nem szabad.

Nem lévén az ország alkotmányos szabadsága sajátunk, hitünkre bizta a nemzet annak hű meg- őrzését, és mi felelősek vagyunk a haza és önlel- kismeretünk előtt;

kimondottuk, hogy türni fog a nemzet, remélve egy szebb jövőben és bizva ügyének igaz- ságában.

Tehát köz- és magánjogok megtartása és élet- beléptetése volt feladata az 1861-ki országgyűlés- nek, melynek nem jutott azon szerencse, hogy új és ez idők kívánalma szerinti törvényt alkosson, pedig első és legfontosabb teendői közé sorozta:

1-ször: Az országban lakó minden nemzeti- ségek bármely igényeinek kielégítését, amennyiben az ország területi és politikai integritásával nem ellenkezik.

2-szor: A különböző vallásfelekezetek közötti polgári és politikai teljes jogegyenlőségnek életbe léptetését és a magyarhoni izraelitákra kiterjesztését.

3-szor: Az urbérrel rokon természetű minden- nemű birtokviszonyoknak a tulajdon jog sérelme nélkül kárpótlás, illetőleg megváltás alapja meg- szüntetését.

És ezért e hongyülésnek törvénykönyveinkben nem is lesz nyoma, de emléket annál jobban meg- őrzendi a történet, mely el fogja mondani, hogy ősi jogainkat oly nagy erélyvel védte, — a ha- zának kimutatá a legszilárdabb álláspontot, — s világszerte megalkotá a magyar kérdést. Ügyünk igazságát úgy állitá elő, hogy már most minden müvelt nemzet rokonszenve felénk van ha- jolva.

Aug. 22-én déli 12 órakor olvastott fel a fel- osztlatási rendelet. A ház hangulata komoly volt, de méltóságos, mert a kötelesség teljesítésének öntu- data tükrözte magát vissza minden nemzet-napszá- mosá tekintetében, és csak egy érzés fogta el a

kebleket — a honszerem, egy szív és egy lélek hangoztatta: Éljen a haza! és az itt bemutatott óvás egyhangulag elfogadva és megújítva lön.

Igy végződött az 1861-ki országgyűlés, melynek nagy erkölcsi nyereségétől jelenleg az egész mivel világsajtója viszhangzik.

Es most fogadják ezen engemet érdemem fölött megfeszítel bizalmukért forró köszönetemet. A képesség hiányát törhetlen hazafiságom melegevel igyekeztem pótolni.

Még egy hazafias kérés van: ha volna köztünk félreértés, temessük azt a multak sírgödörébe, kik megiskolázva a multak hibáján és kijózanodva a közös szolgaság jármában, nyujtsunk egymásnak baráti jobbot és egyesüljünk imádtott hazánk szent oltára körül, mert a költő szerint:

Még neked virulnod kell oh hon!

Vérünknek lángja ég oltárodon.

Nemzeti létünk sarkalatos föltételei.

XVI.

Társadalmi bajaink gyógyszerel.

Nagy ideje minél kellőbben kibontakozunk azon elfogultságból, mely szerfölött nyomatékos súlyt helyez a lényegtelen külsőségre. Ugyanis ezt tudva, nem egy sehonnai érzelmi érvényesíti magát a sokaság szemében több értékűvé, mint az igaz érdemekben gazdag szerénység. — De másrészt lényeges érdekek igazolják azon külsőséget, mely a kebel jóra való tartalmának illőleg megfelel.

Faji sajátosságunknak, mint említők, mely erkölcsi alapja van, s ennek őszinte, ildomos nyilatkozása jogos is, kellő is az elvitathatlan törvényesség körében.

Figyeljünk az idők jeleire; mert elég szózatossan intnek a minmagunk iránti kötelességeknek fölkarolására, ősi hagyományaink, sőt ép szokásainkhoz való hűségre is.

Ha jól emlékszünk, Sibthorp volt azon bátor angol vitéz, ki oly makacsul ellenzotta a kristálypalota építése végetti kivágatását azon ott diszló magas fáknak, hogy, mint mondják, ennek erélyes tiltakozása miatt lön a kristálypalota azok fölé építve.

Nemzetiségünk ősi fája is, ugy hisszük, megférhet az igazi cultura kristálypalotájában, virulhat az általános ipar és művészet nagy versenyedacára. Avagy kárba ejtjük e tösgyökeres évezredes tölgyet gyöngye alkotású melegeházi virágokért cserében?

Korunkban az egymást érő lelemények mindinkább alkalmas módokul szolgálnak az emberi nem központosítására: de egyszersmind a fajok összevegyítésére is. Evvel szemközti tiltakozólag támad föl az önérték határozottabb nyilatkozata még a kisebb nemzetekben is, mely immár többé-kevésbé erélyes óvást tesz a különböző faji jellemeknek összezavarása ellen. Látszik, hogy amit hajdan a sajátos jellemű ösztön éghajlati s egyéb viszonyoknál fogva támadott elkülönítés útján tartott fenn, azt a fölébredt szellemi öntudat továbbra is fenn akarja tartatni; — hogy legyen ugyan egység a sokaságban: de a sokféleség változatossága tegye kellemesen összhangzóvá, nem pedig ellenkezőleg a színtelen egyfórmáság untatóvá az egységet.

Ebben sarkallik az egyetemös (solidaris) alapú nemzeti fejlemek érvényössége, mely által az emberi ismeret határai oly igen kitágulnak.

Egyébként is az ünnepi ki a teremtés szép harmoniáját, hogy az alakzatok végtelen sokaságán az egység mérhetlen láncolata huzódik át egész az okfölg. És a tapasztalati adatokon épülő tudomány alkalmas lépcsőzetekül használja a szemléltető idomzatokat, melyekben megannyi eszme lappang az ő folytonos elmélkedésére, tökéletesbülésére.

Már ha úgy az a mindent egyszínűvé erőltető törekvés célját érhetné is, minthogy a gondviselés bölcsességét gáncsolgatni merészlő bölcseskedők szeretnék, vajjon örvendhetne-e balga művének igazán vagy sokáig? Nem unná-e meg azon rövid idő alatt is, míg az összezagyvált elemek szintelen egyöntetűségeket megállanak?

Azonban ők lássák, kiket az is búsítani látszik, hogy a szerencsen stb. nem szappanozható fehérré, és a prokrusteszi mütét egyáltalán nem akar sikerülni; mert a legfőbb ész másképp szabta ki teremtményeinek minőségét.

Halál az, mi azt a természeti alakzatok különféléget szétosztja, s miután előbb alig megkülönböztethető rázokká fogyaszt, végre láthatatlan elemekké párologtat szét: ellenben az élet saját alkotású idomzatokban fejtekeznek ki.

A váltakozó évszakok hűen ábrázolják elénk a természeti erők munkásságát. Mily különbség a dermesztő tél és feltámasztó kikelet közt, melyek, mint a szerves lényekben az álom és ébrenlét, az életerőknek majd befelé, majd kifelé fordult működését tüntetik elő hathatósabban.

Hol az éltető nap a termő földre melegítőleg hat, azonnal megannyi alakban nyilatkoznak a benn

rejlő magvak: hogy tulajdon színök, illatuk s zamatuk kellemes változatosságával hirdessék újra az alkotó bölcsességét. S ez így van az emberi nem fajai közt is.

Tanúságot tesznek arról a történelmi korszakok, a nemzetek átalakulási vagy megújulásai a többé vagy kevésbé kedvező viszonyok szerint.

De a tenyésztő elemek a verőfényes tavasz nekizöldültével tömérdek ellenséges erőt hínak elő a bilincseiből feloldott földnek kebeléből. Élettápláló és életelő növény sűrűn vegyítve toladódik ki. Majd a pusztító rovarok miriadjai támadnak föl dermedtségükből. — Csak a munkás ipar fáradhatlan kezei eszközölhetik az emberi élet fűrtartására s gyönyörködtetésére alkalmassá a termő földet. A szorgalmas kertész ültet és őr, de sokat irtani is kénytelen. Nyesegetés, gyomlálás, idomítás nagy feladata.

Hogy a társadalmi életnek számos fattyúkinősei s erkölcsi ferdeségei dudva- és vadócna kártékonyabb pusztítást okoznak: minden ép ítélet által elismert igazság.

Karcsanyéki G.

Tököly-ünnep Ujvidéken.

A szerb nemzet aug. 29-én, Tököly Sebök születésének százados évnapján, nagy nemzeti ünnepet ült.

Ki volt Tököly Sebök, kinek dicsőítésére nemcsak a szerb, hanem a magyar nemzet képviselői is Ujvidéken összesereglettek? nem fogja tőlünk kérdezeni az, ki Magyarországnak az utóbbi félszázad alatti művelődése történetét ismeri, melynek évkönyveiben Tököly neve és tettei fényes lapot foglalnak. Ha Kazinczy, Széchenyi s annyi más dicsők nevei a magyar nemzet szívébe vannak vésvé: a szerb nemzet is büszkeséggel vallhatja magáénak Tököly Sebököt.

Tököly százados születésnapjának megünnepelését, valamint nálunk magyaroknál Kazinczyét, a szerbekenél is az irodalom férfiai indítványozták, s azt a Pesten székelő Matica Srbska (szerb irodalmi egylet) hajította végre.

Az eszmét Gyogyevics János, az Ujvidéken megjelenő „Srbski Dnevnik“ (szerb napló) című politikai lap derék szerkesztője pendítette meg először 1859. nov. 13-án, a nálunk oly nagy lelkesedéssel tartott Kazinczy-ünnepélyek után. Ezen indítványt a magyar journalistica is rögtön felkarolta, s már a „Magyar Sajtó“ 1859. novemb. 17-ki számában s mindjárt utána a „Pesti Napló“ s más lapársaink basábjai siettek azt viszhangozni.

A szerb journalistica által indítványozott s mindnyájunk által lelkesedéssel fogadott eszme testté lön. A Matica Srbska aug. 2-án bocsátá ki meghívó leveleit: a magyar akadémia s Kisfaludy-társaság első valának a meghívottak között, s az említett egyletek elnökségei nem késtek a megtisztelő felszólítást elfogadni, s az ünnepélyre képviselőket küldeni.

Kezdetben a magyar akadémia részéről abban volt a megállapodás, hogy a küldöttség alelnök Eötvös József báró vezetése mellett jelenjék meg Ujvidéken; de a t. alelnök ur, akadályozva lévén betegsége által, Toldy Ferenc titkár ur vezetése mellett Podmaniczky Frigyes b. és Jókai Mór levelező tagok bizattak meg a diszes küldetéssel.

E küldöttség aug. 29-én reggel 2 órakor érkezett meg gözöson a történelmi emlékü Péterváradal szembenfekvő s 19,000 lakossal bíró kir. város elé. A kiszálló hely és a városnak a Dunára eső része fényesen vala kivilágítva a Pestről érkező vendégek tiszteletére. Alig közeledett a hajó a part felé, a vendégekre várakozó fiatalság szerb nemzeti dalra kezdett, s ezután a zenekar szerb indulót játszott, a késő éj dacára is tömegesen ott álló nagy néptömeg barsán „zsivió“i és „éljen“ei közt. A szerb indulót a Rákóczy váltá fel, s Pétervárad ormai hatalmasan viszhangozák szíveket és velőket megrázó nemzeti indulónkat.

A hajón, melyen az akadémia küldöttsége lejött, két nevezetes politikai személyiség is érkezett az ünnepélyre: Csernovics Péter, Temes megye volt főispánja, a feloszlatott országgyűlés egyik képviselője, s Stratimirovics György császári tábornok, kiknek politikai működése mindnyájunk előtt ismeretes. Alig pillantá meg a nép Csernovics Pétert, roppant „zsivió“k és „éljen“ek dörgése közt tolt feléje, úgy hogy a Duna partjáról alig lehetett tovább hatolni. A fiatalság a zenekarral körülfogta őt, s szerb és magyar indulók mellett kísérte a városba szállására. Ezen az elragadtatással határos lelkesedés, melylyel Csernovics Péter fogadtaték, mindjárt mutatta, hogy a Tököly-ünnepélyen ki leendő a szerb nemzet tiszteletének és szeretetének leginkább kitüntetett hőse. Az ablakokat, hol a kísérő tömeg elvonult, rögtön kivilágították, s egy óra mulva egész Ujvidék tudta, hogy Csernovics Péter falai közé érkezett.

Az ünnepély 1/2 9-kor kezdődött.

8 órakor a meghívottak a városház terében gyűltek össze, hol a vendégeket Koics Pál, a Matica Srbska elnöke fogadta. Itt találkoztunk a szerb egyházi, politikai, irodalmi s művészeti nevezetes egyéniségeken kívül azon küldöttségekkel, melyek

a Tököly-ünnepélyre megjelentek: voltak küldöttségek Arad, Baja, Beeskerek, Budapest, Nagy-Kiskinda, Szabadka, Zimony, Zombor, Vukovár stb. hazai, Belgrád s Prága külföldi városokból részint mint hatóságok, részint mint tudományos egyletek képviselői. A városházról mindezen küldöttségek a Matica Srbska elnökének vezetése mellett a székes-egyházba vonultak, hol Athanazkovicz Plato ujvidéki g. n. c. püspök ő nagysága tartott ünnepélyes misét, mit egy gyászbeszéd követett.

Ezen egyházi szertartás után, nem lévén alkalmas a jelenlévő vendégeket és a nép egyrészt befogadható terem, az ünnepiesen díszített városház udvarára vonultunk, hol Tököly életnagyságu álló képe mellett szószerk vala felállítva az ünnepély szónokai számára.

Az ünnepély a programm szerint Katyanski szerb himnuszával nyitatták meg. Ezt követé a Matica Srbska által koszorozott Pavlovics Damján költeményének felolvasása Szandics Szilárd által.

Utána jött Szubotics János szerémmegyei alispán emlékbeszéde Tököly Sebök felett.

Ezt meg egy más, a Matica Srbska által koszorozott költemény felolvasása követé Vukisevics által.

Végül a szerb himnusz ismételtetett.

Az ünnepély ezen részének 2 óra felé volt vége, s innen a meghívottak a „Nap“ vendéglőbe mentek, hol 150 terítékű pompás lakoma várakozott reájok.

(Folyt. köv.)

Helybeli ujdonságok.

—t. A közbiztonság érdekében említjük fel, miszerint a Rozália-kápolnától pár lépésnyire eső Sina-féle vízvezető csatorna tetején majd 1 1/2 ölnyi szélességű tátongó nyílás van épen a kocsi-és gyalogut szélén több hó óta födetlen. E nyílás nemcsak szerencsétlenségre szolgáltat alkalmat, hanem a rozleltek még bűvőhelyül is felhasználhatják. Kötelességünknek tartottuk e tény a hatóságnak tisztelettel figyelmébe ajánlani.

— A szomszéd Oláhországban jelenleg nagy károkat tevő sáskaseregűl már nálunk is látható volt a napokban egynéhány. Szerdán estve nyit ablakunkon beröpült egy jól kiképződött három hüvely hosszású löféjt sáska. Még csak ez hiányzott, hogy az adóból hátramaradt vagyonunk ezen ujonnan mutatkozó sáskáknak essék áldozatul!

— Az adóexecutióra nézve főkapitányunktól azon sajátoságos módot hallottuk elbeszélni, hogy a számára küldött adóbehajtó katonaság három helyen lepte meg birtokaik egyszerűen. Minek az lön következtése, hogy mintán a gazda három helyre nem szakadhatott el; tehát ahol jelen nem volt, oly gazdaságot vittek végbe vendégei a szőlő és dinya közt, mi egész szürettel vetekszik. Ez már több az adóbehajtásnál.

— Sz..... polgártársunk is megkapta vendégeit — az executiókat, s pedig 30-at szám szerint. Estefelé járván az idő, csakhamar paprikást főzetett s bort is adott hozzá. Midőn a kedv emelkedő félben volt, ismét jobb bort adott fel; s végre, midőn már dalolásra került a sor, zenészeket is hivatott a magyar vendégszeretet fűszeréül; de ekkor már jóféle 48-kival is előállott a gazda, s így nyult be a multság a késő éjbe. Midőn a morva legénység már nem volt tisztában magával és fejével, a gazda ágyat akart nekik vettetni, de e megtiszteltetést semmi módon sem akarták elfogadni, s a tágas udvaron a szép esillagos ég alatt, ki hol eldőlhetett, aludták a földi paradicsom boldogító álmát. Képzeltetni, mily savanyu képpel hallották másnap, hogy vége a vendégségnek, mert a gazda kifizette tartozását!

— A belvárosi ovoda-épület kül- és beltisztaságát egyrészen Hoffer építész urnak köszöni a nögyelet, ki 4 évvel ezelőtt hidraulikus tapasztal oly jó karba hozá az épület falait, hogy az-óta csekély gondal a legjobb karban tartható. Mint hitelesen tudjuk, e majd 100 frtra menő igazítási munkát Hoffer ur az egylet iránti szívesből tette, mit annál örömeztőbb említünk fel, mert ily nemes figyelmet az egylet iránt már többször is tanusított e derék polgártársunk.

— A polgári lövöld ünnepélyes megnyitása holnap, azaz vasárnap délutáni 3 órakor fog végbemenni. E megnyitás biztos jeleül a városi sétány sarkán nemzeti zászló fog kitűzetni.

— M. csütörtökön valóban megtörtént a régi Kárász-féle és Zseravicz-ház előtti térnek elárverése. A tér négy háztelekre osztva egyenkint adatott el; de miután a vevő mind a négyre ugyan az vala: így a négy telek 1 □ öle középszámitással 23 frtjával kelt el. A takarékpénztári egylet volt a versenyzők közt a fő, mely e négy telken egy diszes bérházat építend. E nagyszerű vállalat is eléggé kezekedik e szép lendületű hitelintézet biztos alapjáról.

— A helybeli iparoslegény-egyletnek f. hó 8-án délutáni 4 órakor tartandó választmányi gyűlésébe a t. c. választmányi tagok tisztelettel meghívottak az elnökség által.

— (Hála-nyilatkozat.) Répásy Antónia-Mezősy Tamásné, férjem s kiskoru Gyula, Mária s Gusz-

táv gyermekeim nevében is hálás köszönetemet nyilvánítom azon tisztelt szegedi polgártársaknak s honvédeknek, kik közreműködésükkel boldog emléktű nagybátyámnak, atyám testvérének, volt magyar tábornok Rápásy Mihálynak már-már feledékenységbe ment s elhagyatott sírdombja fölé emlékszóbrotot emeltettek. E sírkő is emlékeztesse gyermekemet, ha felnőnek idővel, hogy úgy szeressék az árva hazát, mint a dicsőült szerette azt. — Kelt Szabolcsmegyében, Gégényben, 1861. augusztus 25-én. — Rápásy Antónia-Mezősy Tamásné.

Hazai tudósítások.

— Az adóexecutiótól zaklatott H.-M.-Vásárhely közönsége — minthogy legnagyobb részt földművelő nép — adóhalasztási időért folyamodott; azonban a pénzügyminiszter irtól kérése azért tagadtatott meg, mert a kiállt csongrádiaknak a mult hóban élelmiszert s pénzbeli kölcsönt szolgáltatott. Kár is volt nekik kegyelemért folyamodni oda, honnan a magyar könyörületet úgy sem várhat!

— Pestmegye felfüggesztését — írja a „P. L.“ f. hó 5-én — nyomon követi annak feloszlása; az illető rendelet tegnapelőtt iratott alá gróf Forgách által, s ma már az illető főispán kezei közt lesz, kinek ugyan hivatali méltóságát meg hagyják, de hivatali tevékenysége egyelőre megszüntetik. A rendelet a bizottmány feloszlásával egyszersmind egy új bizottmány alakítását rendeli el.

Vegyes hírek.

Klapka levele Garibaldihoz.

„Tábornok!

Olvastam szép felszólítását, melyet a románokhoz intézett, egyetértésre s egyesülésre buzdítván őket a magyarokkal.

Adja Isten, hogy ezen böles tanács elfogadtassék, s hogy a meghasonlott felek elismerjék, miként a pillanat megérkezett, midőn minden erőnek egy esomóba (faisceau) kell egyesülniök. Ez az egyetlen eszköz az európai reactio oly tgyesen font eselszövényének kijátszására. S valóban nem a szurony, nem a börtön, nem a vesztőhely az, mitől féltünk kell, hanem inkább azon szerencsétlen viszálykodás, melynek üszkeit a reactio eszközei oly tgyesen tudják az egyetértésre termelt népek közé szórni; azon rágalmak, melyekkel minden szabadelvű s nemzeti mozgalmat megfertőztetnek; azon ördögi mesterségek, melyekkel élnek, hogy a népek érzelmeit s forró kívánságait megrontsák s tévutakra vezessék.

Olaszországban a vallás és legitimitás emel-

tyfjők, melylyel a tudatlanokra s gyöngé elmékre hatnak, Magyarországon a nemzetiségek különbsége s ezeknek igazságos féltékenysége az, mire támaszkodnak, fölélesztvén a népfajok elhamvadt egymás elleni gyűlöletét.

Olaszországban azon nagyszerű nemzeti mozgalmat, mely bámutra ragadja e világot, úgy állítják a közönség elébe, mintha a vallással ellenkeznék s a társadalmi rendet felforgatná. Magyarországra nézve elferdítik a mozgalom szabadelvű s felszabadító jellemét, s rágalmazzák, mint meg nem férhetőt a többi dunai nemzetiségek szabadságával s kifejlésével.

Csábító szavak hangzanak ismét Bécsből, hol most egyszerre megemlékeznek a kötelességről, szlávokat s románokat az ugynevezett magyar praetensiók ellen megvédni; azt akarják, hogy mindenki egyaránt részesüljön az új octroyozott institutiók jótéteményében.

Ezen engedélyek azonban, melyek a szorultság pillanatában adatnak, nem fognak félrevezetni senkit. A lefolyt évek tapasztalása megtanította a népeket, valódi érvényöket megítélni. — Magyarok, horvátok, románok és szerbek egyaránt megemlékeznek azon vasjáromról, mely 1849 után a reactio diadalát jellemezte, el nem felejtették a szenvedéseket s terheket, melyek reájok súlyosodtak. Minden nemzetiségnek azon egyenjogúsága, mely az 1849. március 4-ki alkotmány által Bécsben kihirdetett, csakugyan egész merevenségében ki lön terjesztve mindenkire. Mindnyájan egyformán fosztattak meg jogaiktól s szabadságaiktól; mindnyájan ugyanazon nyomoruságra kárhoztattak; mindnyájan egyformán megbántattak mind abban, ami az embernek szent. Végre mindnyájoknak vé rökkel kellett adóznok, hogy Olaszországban oly figyet védjenek, melynek diadala rabságukat csak súlyosította s örökitette volna.

Csaknem kétségbe kellene esni a nemzetek jövője fölött, ha ily közel tapasztalások után a reactio cselszövényei még egyszer sikerülhetnének. Szerencsére ezen aggodalmak nem fognak valósulni, s meggyőződésem szilárd, hogy a testvériség érzelmei legyőzendik a kárhoztatos viszályt, mely a multat vérrel megfertőztette.

Ugy mint Svájcban, a szabadság e classicus földén, a francia, a német s az olasz, áthatva ugyanazon hazaszeretettől, s megvédve ugyanon institutiók által, együtt élnek s boldogulnak: úgy közeledik — reméljük — azon nap is, midőn Magyar- s Horvátországban a szláv, román s magyar testvériség együtt fognak élni, ugyanazon egy szabadságot élvezve, s készek erejüket minden megtámadás ellen egyesíteni.

A főkötelékek, melyek Svájcban különajku népeit egyesítik, e következők: az idegenek elleni védelemnek szüksége, a geographiai fekvés, az érdekek egysége.

Mindezen kötelékek már most is léteznek a

szláv, román és magyar népségek közt, s nincs egyébre szükség, mint ezeknek szorosabb összefűzésére, hogy mindegyik a többiek kölcsönös támasza által elérje felszabadulását s teljes kifejlődését. Ha ellenben el nem ismerik ezen kötelékeket, akkor szétoszolva s védtelentül el fognak esni könnyű zsákmányul a hatalmas szomszédoknak, kik közt helyezvük.

A magyar országgyűlés meggyőződésén ezen igazságról, s áthatva általa, eloszlása előtt alkotmányos alapelvül jelentette ki, hogy az országban lakó minden népek, névszerint a magyar, szláv, román, német, szerb, orosz stb. egyenjogu nemzetiségeknek tekintendők, melyek külön nemzetiségi igényeiket az ország politikai egységének korlátain belül az egyéni s egyesítési szabadság alapján minden további megszorítás nélkül szabadon érvényesíthetik.

Nem a legjobb válasz-e ez, melylyel a magyar elleneinek felel?

Ezen elvek a szorosabb értelemben vett Magyarországra terjednek ki; Horvátországra nézve a két ország honfiai erélyesen oda munkálódnak, hogy az egyesítési frigy oly módon újittassék meg, mely mindnyájok igazságos igényeinek és szükségeinek eleget teygen.

Az országgyűlés és a hazafiak Magyarországon mindnyájan készek minden méltányos egyezkedésre, hogy a nemmagyarajku népségeket kielégítsék, melyek Magyarországon együtt élnek; annyira azonban nem mehetnek, hogy az ország territorialis integritását megsértsék.

Arra, hogy Magyarország humanitarius rendeltetését teljesíthesse, szüksége van territoriumának egész kiterjedésére, azaz természetes hatáira, s azokon belül létező minden erőkre.

Ezen föltételeken kívül meggyőződésem szerint nem létez üdvösség senkinek számára.

Megesonkítani Magyarországot annyit tenne, mint elzárni a jövőt, s megfojtani nemcsak Magyarország felszabadulásának reményét, hanem mind a dunai nemzeteket, melyeknek egy erős Magyarország a sikernek legelső föltétele.

Fogadja, tábornok, szíves köszönetemmel minden barátim- s honfitársaimét is, azért, hogy hatalmas szavát az egyetértés és kiengesztelés érdekében emelte föl.

A szó, mely szívből eredt, — biztosan hiszem — eljut azokhoz, akikhez intézve volt.

Hangozni fog s meg fog értetni a Dunánál úgy, mint Olaszországban hangzott s megértetett.

Az egyetértés napja közel áll, s az napon Magyarország szabad lesz, az napon Olaszország függetlensége meg lesz alapítva s örökre biztosítva!

Megújítva mély köszönetem kifejezését, maradok tábornok

Genf, augusztus 16-án 1861.

Önnek hive

Klapka György.

TÁRCA.

A Haza.

A nevezetes sz...di búcsu alkalmával a mult hó elején a tolongó nép közepett nagy nehezen keresztül hatoltam a templom melletti régi temetőnek nevezett téren. A padlózat mindkét felén száralomra méltó koldus-csoport hallatá könyöréért esdő szavait. Gyöngeség talán tölem, hogy az ily úgy szólván tolakodó szegények iránt nem egy könnyen tudok száralomra indulni, s hogy minél előbb megmeneküljek fűlszakgató jajszavaiktól, letértem az utról a félreeső kis utcába, hol kissé szabadabban lélekzettem a nagy por miatt. A búcsus nép itt nem igen csoportosulván, körülnézhettem a hullámozó néptömegben, s e közben fa árnyéka alatt egy huszárdolmányos embert pillanték meg egy kis fiu társaságában.

Kíváncsian közeledtem felé, feltűnőnek találván, a harc-zajhoz szokott férfit itt látnom. De midőn mellé jutottam, azonnal sejtteni kezdém itt-létének okát; dolmánya egyik ujja üresen lógott alá balválláról, a viselt huszársapka ellenzője alatt szikrázó szemek helyett beesett füregeket láttam, s jobb lábát térdig vastag tekeres borítá.

Önkénytelenül tárcámhoz nyultam, hogy némi segélyfillért kézbesítsek a kis fiunak, kit vezetőjének lenni véltem, mielőtt szóba állottam volna vele; de a kis fiu szabadkozott a nyujtott fillért elfogadni, s a csonka huszár unszoló szavamra illedelmesen bocsánatot kért adományom visszautasítása miatt, de — ugymond — alamizsnát nem fogadhat el.

Minél jobban vizsgálám e szerencsétlen emberi romót, annál ellenállhatlanabb vágy keletkezett keblemben e nagyszerű sorscsapás oka kitűdésére.

— Önt bizonyosan nagy szerencsétlenség érte, midőn ily fiatal éveiben máris e szomorú helyzetbe jutott? — szólítám meg bizalmasan a huszárdolmányos fiatal embert.

— Szerencsétlenség biz uram, s még ez se baj volna, ha némi szolgálatot tehettem volna a hazának ezen emberi alakból történt kivetkőzteté-

sem árán; de hála helyett még gúny és megvetés lön jutalmam sok más számtalauokkal, mert én honvédhuszár voltam.

Szomorú sejtelmem nem esalt meg, magam is ilyesmit gyaníték láttára.

— S most hogy jó ide vitéz barátom? — folytattam a megszokadt társalgás fonalát, melyet a honvédhuszár komolyan mintegy abbahagyott.

— Fogadásom tartja, — mondá kérdésemre kis szünet után, egészen megváltozott hangon; — az utósó csatában a harc-síkon végső vonaglásom közt azt fogadám, hogyha életben maradok, azon templomba, melynek tornyát elhomályosodó szemeim utóljára láták, évenként egyszer elzarándokolok; s e templom tornya az, melyet ön itt lát, de én már 12 év óta nem láthatom. Eként tudja ön uram, miért vagyok itt jelenleg.

— Ön tehát honvéd volt, vitéz barátom; de arevonalaiból itélve még gyermek lehetett ön azon idők rohama alatt?

— Igaza van uram, — válaszolt a huszár — mert csak huszonhét éves vagyok jelenleg.

— És ily korán kedve jött a katona életre? — kérdém öt tovább bizalomteljesen.

— Megmondva az igazat, nem kedvből történt biz az, hanem Isten rendeléséből; de hosszu volna annak története uram, azután meg már annyiszor elmondatták velem, hogy szinte restelem újra elbeszélni.

— Nem is akarom én arra itt felszólítani vitéz barátomat, hanem csak azt mondja meg, hol van szállása, majd fölkeresem én, miután látom, hogy nem épen oly szűk helyzetben van, hogy alamizsnára szoruljon.

— Abból ugyan koldulva nem élek, — mondá hangsúlyozottan a huszár — de azért szállásra még sem jut költségemből.

— Ugy tehát elfogad tölem mégis némi szívesseget, midőn felkérem, hogy, ha már végezte fogadalmát, szülőim lakára vezessen, hol legalább egy pohár bort felköszöntünk a hazára!

— A hazára mondja ön uram? — ugy elfogadom ajánlatát, mert ez egyetlen szó az, mi engem még e világon érdekeln tud.

Megindultunk tehát, s pár perc mulva hűs szobában pihentem vendégemmel, kit mint búcsujárót is szívesen fogadtak szüleim.

A pohár bort kezébe adám némi pihenés után a huszárnak, s a másikat pedig felköszöntém a huszárok egyetlen hazájára — a nagy Magyarországra!

— Már uram, akárki legyen ön, de mikor a hazát élteti, nem lehet rosz ember, — szólalt meg vendégem.

— De magyarázza meg most ön vitéz barátom, kitől tanulta ön meg egyszerű fiu létére a hazát így s oly korán szeretni, hogy a hazaszeretet után mindenkit jó embernek tart? — kérdém kíváncsian a haza nevével lelkesülve hangoztató huszár.

— Mind is ezt kérdezik tölem, de hát mi különös van abban, ha az ember hazáját mindenek fölött szereti? — viszonzá kérdőleg vendégem.

— Semmi különös nincs ugyan, — felelék e felhívásra — de szüleit, vagy jóltevőit mégis csak jobban szeretheti az ember, mint olyan tárgyat, mit nem is láthat.

— Igen, én is úgy gondoltam, — válaszola vendégem — de egy öreg barát, ki olykor helységünkbe a lelkes segítségére kijött, engem egészen másként tanított. Most is úgy emlékszem, mintha ma lett volna — pedig 48-ban volt; egy szép őszi napon bejöttem apámmal helységünkbe kocsin hetivásárra, s mivel lelkesztünk egy levelet bizott reám az említett öreg barát számára, tehát odaszállottunk, s én a levelet kézbesítettem.

Mig apám másnap a hetivásáron járt, addig én a jó öreg barátomnál voltam; ő ujságot olvasott és szomoruan le-letette kezéből azt, s hallgatagon le-föl járt kis szobájában. Szinte nekem is nehezen esett e különben vig arcot ily szomorúnak látnom: sokáig tusakodtam magamban — megkérdeztem-e mi baja, hogy ily szomorú; de nem mertem. Végre egy kis kép előtt megállott és nézte nézte, hogy könybe lábadtak szemei. De már erre nem állhattam meg, s fölkelve ültömből, hozzá mentem s kérdeztem, hogy talán baja van?

— Van bizony fiam, — válaszola komolyan — de nemcsak nekem, hanem az egész hazának, mert a haza veszélyben van, ellenség támadja meg mindenfelől.

Nem tudtam ugyan még, mi az a haza, de szavai után valami nagy dolgot sejtettem a mondotakból.

— Te még fiam talán nem is gondoltál arra, mi az a haza, nemde? — kérde tőlem a jó öreg, egyik kezét vállamra téve — haza mindaz, ami körülötted van, ami téged fölnevelt és táplál; mind az, akit te szeretted; az a falu, melyben születted, a ház, melyben nőttél fel, társaid, rokonid, a falu leányai, kik vigan énekelve haladnak el a házatok előtt — ez a haza! A törvény, mely véd a rozszak ellen, a kenyér, mely munkád bére, a nyelv, melyet beszélsz, az öröm, a bánat, melyet érzel az emberek és tárgyak közt, melyek környeznek — ez a haza! A kis szoba, hol anyád élt és halva feküdt; a kis kép, mely anyád emléketil a falon függ; a hely, hol sirja emelkedik — ez a haza! Te látod és magadba szívod azt mindenütt! Képzeld magadnak fiam jogodat és tartozásodat, szeretetedet és szüksegeidet, emlékeidet és háládat mind egyetlen névben foglalva, s az — a haza!

Tizennégy éves multam el, midőn ily szavakat először hallottam életemben, de egész lelkem megrázkódott bele, s rideg gyermek létemre nagy könyűk toltak szemeimbe.

— Most már sejttem, érzem, mi az a haza, — kiálték fel megindulva — hisz ez nem egyéb, mint egy számos család, melynek én is tagja vagyok, s ha jól gyanítom, e nagy családnak Isten az atyja!

— Jól mondád fiam, — folytatá a jó öreg

— így már tudod is mivel tartozol neki, mi kötelességed iránta!

— Nagyon tudom, — válaszolék ifju lelkesültséggel — tőle van mindentünk, tehát mi is mindentünkkel tartozunk őt védeni!

— Derekasan mondád fiam; amely családtag nem szolgál életével, vagyonával a családtagnak, nem teszi kötelességét, és rosz fiu; amely társ nem segíti egész erejével a közvállalatot, nem becsületes ember; ki élvezi a haza jótéteményeit, anélkül, hogy annak terhét viselné, rosz polgár!

— Tehát mit kell tenni, hogy valaki jó polgár legyen? — kérde a jó öreget.

— Azt kell tenni a hazáért, amit az ember apjáért, anyjáért tenni tartozik, — válaszolá komolyan.

Alig mondá ki a jó öreg e szavakat, apám bekopogtatott a szobába, hogy engem hazamenetelre szólítson, s végig nézvé rajtam, észre véve, mint ki volt gyulva arcom. „E suhanc bizonyosan jó tanítást vett tisztelendő atyámtól, amint látom színéről“ szólalt meg kérdőleg apám; mire egyszerű válasz az lön, hogy a jó szó soha sem fölösleges.

Ezzel hazafelé hajtottunk: de fejem tele volt a hallottakkal; egyre mint valami kedves dal nyelven forgottak e végső szavak: „Azt tedd a hazáért, amit apád- és anyádért tennél.... A haza veszélyben van,.... az ellenség megtámadta mindenfelől, s te itt benyén hajtod e lovakat!“

A következő éjjel egyre égő falukat, gyilkoló katonákat álmodtam; többször feljédtem álmomból, s a reggelt alig vártam, hogy utra keljek Szegedre. Nem szóltam apámnak semmit, s kora hajnalban egy tarisznyát nyakamba akasztva, utnak indultam. A városba érve, épen toborzó huszárokat láttam, élükön városi urak bátoriták a fiatalságot, s midő hangosan kiáltani hallám: „Éljen a haza!“ rohantam a környező népen keresztül, hogy felesapjak, mert a haza nevére újra eszembe jutott mind az, mit az előbbi napon a jó öreg barától hallottam.

Mivel fiatal létemre is elég szálas- és erősnek látszóttam, bevettek s pedig huszárnak! Csak sapkából állott eleve egész huszáröltözetem, de máris lovon képzeltem magamat, s első gondom volt ilyen képülve fölkeresni a jó öreg barátot, ki örömkönyűk közt öltet meg, mondván: „Tudtam fiam, hogy a magyarnak elég tudnia, mi a haza, s védelmére még a poklokkal is szembeszáll!“

Igy lettem én uram huszár, s pedig Kossuth huszár, mielőtt még kinőtt volna az okosságfog nyemben.

S mindezt oly kérdés nélkül mondá, mint aki kötelessége teljesítését sem érdemnek, sem tehernek nem tekinti; s elbeszélése alatt világosan észrevehető vala, hogy szavait nem az ember, hanem az imádott haza szerelme mondatja.

(Vége köv.)

ÜZLETI HIRNÖK.

(Sz.) Szeged, 1861. sept. 6-án. Az izraeliták ünnepe miatt az üzlet némileg csendesebb vala e hét vége felé; azonban ez csak pár napig tart, s a gabnaüzletre semmi befolyással sem bír, mert az árak legkevésbé sem ingadoznak, s a vidéki piacokról érkező tudósítások egyre kedvezők; sőt a külföldi tudósítások a buza- és kukoricára nézve a legkedvezőbbek.

Időjárásunk szerda óta változó; csütörtökön hajnalban szép csendes eső volt, estve hasonló; a növényzet újra javul főleg a hó alábbszállta miatt. Legnagyobb hőfok délután 2 óraker árnyékban 20° R.

Szerdai hetivásárunk már némileg az őszi hetivásárokat juttatá eszünkbe; a vidék részint árusok — részint völkben gazdagon vala képviselve. A gyümölcs mindegyre kapós cikk ez idén, főleg a zöldség, mit kocsikra halmozva a helybeliek elől drágán elkapkodnak. Ennek oka

bizonyosan a sok jégverés és szárazság, mely e nyár folytán e környéket érte.

Üzleti terményárak: tisztabuza, 86 font, köble 9 ft 40—80 kr. Kétszeres, 78 font, 6 ft 60—80 kr. Kukorica 6 ft 40—60 kr. Árpa 4 ft 60 80 kr. Zab, tetejével, 3 ft 60 kr. új pénzben.

Szegedi piaci árak: Borsó m. 6 ft. 40 k. Lencse 6 ft. 30 k. Paszuly 3 ft 10 kr. Köles 2 ft 80 kr. Burgonya 1 ft 40 kr. Marhabus fontja 20 kr. Juhus 18 kr. Sertésus 24 kr. Szalonna mázsája 31 ft 50 kr. Zsir itecje 56 kr. Lángliszt mázsája 13 ft 80 kr. Zsemlyelisz m. 8 ft 80 kr. Kenyerliszt itecje 7 kr. Kukoricaliszt itecje 5 kr. Árpadara 2 itec 14 kr. Köleskása itecje 10 kr. Rizskása fontja 24 kr. Faolaj fontja 62 kr. Repceolaj 34 kr. Lenmagolaj 52 kr. Faggyu mázsája 39 ft — kr. Faggyuvertya öntött fontja 40 kr, mártott 32 kr. Szappan fontja 28 kr. Kőröfőle 15 ft — kr. Tölgyfa 12 ft — kr.

Lágyfa 7 ft — kr. Kőszén vékaja 42 kr. Széna m. új 1 ft 10 kr. Szalma m. 80 kr. Kender m. 21 ft. Len 40 ft.

Indulások a vasutakon.

Szegedről Pestre 1 óra 10 perkor d. u., 2 óra 50 perkor éjjel. — Temesvárra 1 ó. 40 p. délután, 10 óra 15 p. este. Temesvárról Szegedre 6 ó. 55 p. reggel, 11 ó. 25 p. éjjel.

Bécsi pénzfolyam sept. 5-én.

5% metalliques 80.95; nemzeti kölesön 67.95; bankrészvények 740.—; hitelintézeti részvények 174.80; ezüst-agio 136.25; londoni váltók 137.75; arany darabja 6.55.

Vizálás.

TISZA SZEGEDNÉL sept. 7-én 1' 3" 0"

Felelős szerkesztő: Szabó Mihály.

HIRDETÉSEK.

(227—3)

Hirdetés.

Szeged város tanácsa részéről közhírül tétetik, hogy

A város tulajdonához tartozó 9 és 10 éves, összesen 10248 1/2 hold járási homok szántóföld bérbeadása iránt f. évi szeptember 10-én reggeli 7 óraker, és pedig az alsóvárosiak iránt az áotthalmi főerdézi, a felsővárosiak iránt pedig a csengelei erdész lakhoz kitűzött öszszejövetel helyiségeken megkezdőleg árverés fog tartatni.

Miről vállalkozni kívánók 10% óvpénzzel leendő megjelenés iránt annak kijelentése mellett, hogy a szerződési feltételek időközben is az alkamarási hivatalban megtekintethők, értesítettnek.

Szeged, 1861. évi auguszt. hó 30.
Osztróvszky József,
polgárnagy.

Árlejtési hirdetés.

Székhalomtól az ugynevezett maoskási szőlőlig ujonnan építendő védőltés elkészítése közgyűlésileg elrendeltetvén; erre az árlejtés f. évi szeptember hó 7-én délutáni 3 óraker a városházán a tanácssteremben fog megtartatni.

A vállalkozni szándékozók a szerződési feltételeket a városházán az alkamarási hivatalban megtekintethetik.

Szeged, 1861. sept. hó 3-án.

Osztróvszky József,
polgárnagy.

(230—2)

Két

kukorica-hambár,

melyeknek mindegyike 15 öl hosszú, bérbeadandó. Az egyik örök áron el is adatik, ez esetben elvállalja lengebb irt tulajdonos annak áthelyezését.

A hambárok megzemléhetők Kovács István építész a budai országúton lévő házának hátulsó udvarában.

(222—3)

(228—2)

Árlejtési hirdetmény.

Zenta város tanácsa részéről közhírre tétetik, hogy a tiszpart megvédése és a hajórakodás előmozdítása tekintetéből, egyelőre még ez idén mintegy 100 öl hosszú téglafal építeteni céloztatik, melyre az árlejtés f. évi szeptember hó 16-án fog megtartatni. A megállapított szerződési feltételek a jegyzői hivatalban eleve és bármikor megtekinthetők. Miről is a vállalkozni szándékozók szakértők bánatpénzzel leendő megjelenés iránt értesítettnek.

Zentán, 1861-ik évi augusztus 29-én.

Szekfü György,
városi aljegyző.

(229—2)

Árverési hirdetés.

Néhai Kugler János cs. k. postamester ur hagyatékához tartozó ingatlan javak, jelyesen. Szentes városában 1164. sz. a. találtató és 8000 frtra becsült lakház, ugyanott 3314. sz. a. létező és 1200 frt becsült szárazmalom, továbbá a szentesi határnak Fertő nevű részében találtató 44^{350/1000} holdnyi és 1500 frtra becsült föld, a rajta lévő épületekkel; a disznózugban létező 19^{793/1000} holdnyi és 387 frtra becsült szántóföld; — az ugynevezett bogarasi szőlőskertekben 5^{39/1000} holdnyi és 1702 frtra becsült szőlő; — 1^{100/1000} holdnyi és 100 frtra becsült nádashalmi föld; végre a Fábán Sebestyényi pusztá-

(203—2)

(Beküldetett.) Bécs egyik érdemes polgára, Popp ur, épen most kapott szabadalmat Anatherin-szájvizének Éjszakamerika valamennyi szabad államaiban általános é akadálytalan terjesztésére. Öszintén szerencsét kívánunk ezen elismert jelességű szájviz, e jelenleg az europai fogkosmetika egész terén bizonyosan legcélszerűbb cikk fáradhatlanul előre törekvő föltalálójának oceanon túli kelendősege nagyszerű terjedéséhez, meglevén győződve, hogy első orvosi tekintélyek által ajánlott és ezerféleképp kipróbált készítménye a tengeren túli hölgyek öltöző asztalán rövid idő múlva épen oly szilárdan meghonosul, mint az ó világban, hol a fő- és alrangunknál egyiránt a legnagyobb tetszésnek örvend. Éjszakamerikában orvosi és illatszerek számára külföldieknek kütudomás szerint csupán a legkritikább, különösen tekintetbe veendő esetekben, és csak az illető egészségügyi hatóságok részéről történt legszigorúbb vizsgálat után adatnak ily szabadalmak, de szerencsére ott nincsen orvosi collegium, mely eléggé szükkeblű és gyalár volna, hogy ily egyszer szabad üzleti engedélyvel bíró kosmetikus szerek nyilvános hirdetésének alakjába akadályozólag avatkoznék s a készítőnek hirdetései szerkesztését önkénytelen megszabná.

(224—3)

Majna/m. Frankfurt város

biztosított állami nyeremény sorsolása.

A főhuzás kezdődik sept. 25-én és bevéződik október 17-én 1861.

A főnyeremények következők:

200,000, 150,000, 130,000, 120,000, 115,000, 110,000, 105,000, 104,000, 100,000 frt stb. stb.

Részlet-részvények kaphatók:

a legkisebb, t. i. 100 frtos nyereményről lemondással 1/4 17 frt, — 1/2 34 frt, — egy egész 68 frtjával oszt. értékben; lemondás nélkül 1/4 26 frt, — 1/2 52 frt, — egy egész 100 frtjával o. é.

A nyeremények készpénzben pénztáramnál fiztetnek, vagy az érdekelteknek megküldetnek.

A megbízásokat cégem alatt kérem intézni

Achten Frigyes,

állami értékpapir-kereskedésének Majna/m. Frankfurtban.

Játéktervek és jegyzékek ingyen.

(114—6)

A Galandferget

veszély és fájdalom nélkül 2 óra alatt elűzi Dr. Bloch Bécsben. Gyógyszer utasítással küldetik. — Egyebet német levelezés által.

Butor-eladás.

Elköltözés végett 5 szobabutor s egyéb nemű házi, konyhai és kerti eszközök szabad kézből eladandók helyben, kálvária-utcában Pollák Lajosnál.

(225—3)

Egy korcsma.

A halpiacon lévő özv. Waczeliné házában az ugynevezett szarvas-korcsma bármely órában bérbeadandó. Értekezhetni iránta Mayer Nándorral, mint özv. Waczelli Anna vagyongondnokával.

(232—1)

(231—1)

Házbérbeadás.

Palánk-belyáros, ugynevezett bába-utcában ujonnan épült — 8 szoba, 3 konyha, 3 részbe elkülönített nagy kőpince, s szinte 3 részletbe elkülönített padlás és kuttal ellátott udvarból álló lakóház, f. évi november 1-sőjétől kezdve, akár egészben, akár részletenkint haszonbérbe adandó. — Bővebben értesít a háztulajdonos Városv Mihály. Lakása: nádor-utca, 296. sz. alatt.

(217—3)

Az első magyar általános biztosító-társaság

biztosít tőkéket és évjáradékokat (nyugdíjakat)

minden alakban a lehető legolcsóbb díjakért, s biztosítottait egyéb előnyök felett a tiszta nyeremény 50%-jában is részesíti.

A biztosítási módok közelebb kibocsátott áttekintése, melyhez a díjszabályok is csatolva, a főügynökségi irodában helyben, ugy minden ügynökségnél ingyen kaphatók, hol a közönség az életbiztosítás iránt bővebb felvilágosítást nyerhet.

A t. közönség értesítettik, hogy az elébb kibocsátott I. és II. program s vázlat több változás miatt érvényen kívülé tétetik.

Az első magyar általános biztosító-társaság helybeli főügynöksége.

(Irodája: Széchenyi-tér, özv. Rieger Mihálynő házában.)

Nyomatott a kiadó-tulajdonos Burger Zsigmond könyvnyomdájában.